

A Price of a Kiss – A csókod ára
szerzőjétől

TO

tanáromnak szeretettel

PROFESSOR,

WITH

LOVE

fine
selection

L I N D A K A G E

L I N D A K A G E

TO
PROFESSOR,
WITH
LOVE

tanáromnak szeretettel

Tiltott férfiak
– 2. rész –

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

*„Kezdd a kezdetén – mondta a Király –,
és leghelyesebb, ha a végén végzed.”¹*

– Lewis Carroll: *Alice Csodaországban* –

Noël

ROSSZUL LETTEM, amikor a kezemben tartott papírra meredtem. A tenyerem megizzadt.

Megint kettést kaptam. Pedig most komolyan igyekeztem. Letettem a seggem egy székbe, és minden figyelmemmel a beadandóra összpontosítottam, és legépeltem az elvárt ötoldalmi szarságot. Egyetlen másolt mondat se volt az egész esszében.

És mindezt egy újabb kicseszett kettésért?

– Hihetetlen – sziszegtem a fogam között.

– Mondott valamit, Mr. Gamble?

Felemeltem a tekintetemet a dolgozatomon díszelgő nagy, piros kettéről, hogy szembe találjam magam az öntelt fensőbbiséggel felvont sötét szemöldökkel. A fürkésző, zöld szempár pillantása szinte felnyársalt, mintha hergelni akart volna, hogy kérdőjelezzen meg a jegyemet.

Összeszorított állkapoccsal ráztam meg a fejem, a nyakam úgy befeszült a hazugságtól, hogy szinte meg se bírtam mozdítani.

¹ Kosztolányi Dezső és Szobotka Tibor fordítása

– Nem – feleltem, de olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. – Nem mondtam semmit. – Egy rohadt szót se.

Dr. Kavanagh még egy másodpercig méregetett kárörvendő arcki-fejezéssel. Tudtam, hogy a dühösen elkeskenyedő szemem és az ösz-szeszorított fogsorom csak az egóját táplálja, de nem tehettem semmit. Ahogy az ellen se tehettem semmit, hogy az idióta, áruló, rohadék tekintetem rögtön a fenekére tapadt, amikor továbbhaladt a sorok között, hogy kiossza a többi leosztályozott dolgozatot. A bő blézere elég mélyre ért ahhoz, hogy eltakarja a szoknyája hátsó részét és bármilyen nőies idomot, ami esetleg alatta rejtőzhetett. Kész szerencse, mert nem biztos, hogy jelen pillanatban teljes mértékben tudtam volna értékelni egy szép feneket.

Mégis, attól, hogy ezt a látványt is megtagadta tőlem, csak még dü-hösebb lettem. Olyan jellemző, hogy szar jegyet ad egy srácnak, aztán még attól az örömtől is megfosztja, hogy csodálja egy kicsit a feszes, kerek hátsóját! Még az se számított, milyen nevetségesen fest ebben a szerelésben. Kicsit úgy nézett ki, mint valami kislány, aki a nagyszülei gardrójában játszik beöltözőset. A fenék akkor is fenék, és akartam egy kis betekintést. Nyugodtan fogjuk az Y-kromoszómámra!

A hatalmas válltömést és a könyékig felhajtott blézerujjat látva komoly kísértést éreztem, hogy közöljem vele, a nyolcvanas évek hívta, és kéri vissza a ruháit. Valószínűleg sikerült volna előcsalogatnom egy kis lekicsinylő nevetést a csoportból, sőt, talán még azt is elértem volna, hogy a nő elvörösödjön vagy valami, amitől tuti jobban érezném magam azok után, hogy így megalázott. Szemet szemért meg hasonlók. De az állkapcsom egyszerűen nem volt hajlandó elég ideig ellazulni ahhoz, hogy megformáljam a szavakat.

Most komolyan, hogy merészel megint kettést adni, amikor ennyi melót fektettem a hülye házi feladatába? Felfogta egyáltalán, mennyire igyekeztem? Hogy milyen nagy szükségem van egy normális jegyre?

– Pszt! Hé, Gam! – Oren Tenning, a kedvenc kezdő elkapóm és lakótársam hajolt át a padok között, hogy felhívja magára a figyelmemet. – Hogy sikerült?

A szememet az égnek emeltem a „ne is kérdezd” univerzálisan elfogadott gesztusaként.

– Neked?

– Megint hármás. Eskü, Kavanagh fél ötöst adni.

– Én ötöst kaptam – fordult hátra az igazi kis eminens Sidney Chin, és vidáman meglóbálta a dolgozatát a szemünk előtt.

Ahogy megvillant előttem a skarlát betű a dolgozata tetején, észrevettem, hogy van mellette egy kis plusz jel is. Az én kettesem bezzeg nem kapott ilyen pozitív megerősítést.

Tenning felhorkant.

– Azért, mert neked cicid van, drágám! Eskü, Kavanagh leszbi! Senkinek nem ad ötöst, akinek farka van, pláne akkor nem, ha a focicsapatban játszik.

Összerezentem a bunkó beszólástól. Nem tudom, Tenning meddig tudja megúszni, hogy bajba kerüljön az idióta megjegyzései miatt, bár titokban egyetértettem azzal, amit a focistákról mondott. Amióta csak megtudta, hogy én vagyok az egyetemi csapat kezdő irányítója, Kavanagh úgy kezelte, mint egy síkhülye sportolót. Az most teljesen mindegy, hogy tényleg sportoló vagyok, és valóban nem különösebben mozgog meg a tanulás. De azért még igyekeztem, a rohadt életbe is! Nem szartam el az időt és lógtam el a melót a buli kedvéért, kurva sok energiát öltem abba, hogy jó jegyet kapjak.

Neki mégis muszáj ekkora élvezettel az orrom alá dörgölnie a képességbeli hiányosságaimat?

– Ha bárkinek kérdése lenne a jegyével kapcsolatban, nyugodtan keressen meg az óra után! – A tanárnő hangja túlharsogta a teremben beindult sustorgást, én meg ismét az égnek emeltem a tekintetem.

Na persze, mehetnék, hogy beszéljek vele a jegyemről. Valószínűleg átírná egyesre a kettesemet, ha kérdőre vonnám az előítéletes véleménye miatt.

De a fenébe is, most mégis mi az ördögöt csináljak?

A homlokomat masszírozva próbáltam elejét venni a fejfájásnak, próbáltam meggyőzni magamat, hogy ez még nem a világ vége. Még alig kezdődött el a március. Még maradt időm, hogy javítsak, de a jó bűdös életbe, minden egyes dolgozatba, amit erre az órára írtam, kétszer annyi energiát fektettem, mint bármelyik másik órámba, és pontban feleannyit se kaptam. Elveszíthetem az ösztöndíjamat, ha nem

szerzek legalább hármast modern amerikai irodalomból. És mindennél fontosabb, hogy megmaradjon az ösztöndíjam.

– Most, hogy *A nagy Gatsby*-vel végeztünk, következőknek Steinbeck *Érik a gyümölcsét* tárgyaljuk. Szeretném, ha mindenki elolvasná az első száz oldalt, és jegyzeteket készítene arról, hogy miért fontos az álmaink megváltoztatásának témája a szövegben. A következő órán megbeszéljük, ki mire jutott.

Míg ő a szimbolizmusról meg más számomra felfoghatatlan írói baromságokról hadovált, én kinyitottam a könyvet hátul, az életrajzoknál, hogy megnézzem Steinbeck adatait. Amikor megállapítottam, hogy a jó öreg Johnny 1902-ben született, felhorkantam. Mégis mitől lesz egy évszázados csávó *modern* irodalom? Egek!

– Szóval remélem, mindenkinek remek hétvégéje lesz! – Dr. Kavanagh vidám hangja csak tovább kínozza már így is lüktető halántékomat. – Várok mindenkit jövő kedden!

Ja, az biztos, hogy *neki* remek lesz a hétvégéje! A legjobb úton jár, hogy tönkregyegye a legkevésbé kedvelt diákja életét. Nála rózsaszínbé borult a világ.

Ahogy körülöttem mindenki szedelődzködni kezdett, én elsüllyesztettem a szart se érő dolgozatomat és az irodalomkönyvem a táskám aljára, és közben azon töprengtem, minek is erőltettem meg magam. Kit ámítottam? Nincs meg bennem az, ami kell, hogy befejezzem az egyetemet. Már azzal is csak a sorsot kísértettem, hogy idáig eljutottam.

Senki vagy. Visszhangzottak bennem az általános és középiskolai tanáraim szavai. *Sosem lesz belőled senki, ahogy nem lett a lakókocsis, sem mire kellő, szajha anyádból sem.*

– Hé, Noel, szivi! – A bársonyos női hang kizökkentett a kezdődő pánikból, felkaptam rá a fejem, miközben a kijárat felé tartottam.

Nem mondhatom, hogy csalódottsággal töltött el, amikor megláttam közeledni két focirajongó csajt, bár azt meg kell valljam, fel se tűnt, hogy egy órára járok ezzel a két hölgygel. Ami azt illeti, eltöprengtem, hogy tényleg felvették-e a modern amerikai irodalmat, vagy csak azért jöttek, hogy engem lássanak. Nem ez lenne az első alkalom, hogy random csajok követnek olyan órára, amit fel se vetek. Ez is a szereppel jár.

– Olyan lehangoltnak tűnsz! – simított végig vigasztalóan a karomon Tianna Moore, és közben kicsit hozzám dörgölözött. – Mi a baj, szépfű?

Tianna gyakorlott groupie volt, és párszor már összegabalyodtunk a múltban. Közelebb hajoltam hozzá, örömmel fogadtam minden együttérzést.

– Nem azt a jegyet kaptam a dogára, amit reméltem.

– Jaj, te szegény! – Az ujjait először a könyökömön, majd a vállamon is végigfuttatta. Aztán elért a tarkóig, megragadta a fejemet, és még közelebb húzódott.

– Szeretnéd, ha megvigasztalnálak egy csókkal?

Szomorú sóhaj szakadt ki belőlem, és megvontam a vállamat.

– Hát, megpróbálhatod.

Az ajkát az enyémhez érintette, én meg hagytam neki. Imádtam a nőiség meleg, nedves érzését. Amikor kinyitotta a száját, és a nyelvét az enyémhez tolta, engedelmesen beszálltam a játékba. A farkam kellemes zsongással életre kelt. A lány arcát a tenyerembe véve elnyújtottam az érintést, míg el nem rántott egy másik kéz.

– Én is meg akarlak vigasztalni, Noel!

Soha nem akarnék csalódást okozni egy hölgynek, aki meg akar csókolni, szóval elváltam Tiannától, hogy szemügyre vehessem a másik lányt. Az arca ismerős volt, de a neve nem jutott az eszembe. Valami homályos kép rémlett fel bennem egy elég vad meccs utáni buliról, amiből úgy sejtettem, hogy talán vele is kavartam, de biztosra nem mertem venni.

Kíváncsi voltam, emlékszem-e a csókjára, mivel elég komoly szakértője voltam a franciázásnak, és mindig fel tudtam idézni az emlékezetes szájakat, úgyhogy a vörös hajú lány felé hajoltam, hagytam, hogy a karját a nyakam köré fonja, és ő is bedugja a nyelvét a számba.

Semmilyen kellemes emléket nem idézett fel, de egy kicsit lelkesebb volt, mint Tianna, amiből arra gondoltam, hogy talán még nem volt meg, viszont ezen szeretne változtatni, és ezért ad ilyen elszánt bemutatót az orális képességeiről.

És ő *biztos* nem kettést kap.

Egy határozott torokköszörülés mintha komoly tesztoszteronlöketet küldött volna a farkamba, felszikkasztva minden egyes idegvégződésemet. Elhúzódtam a dögös vöröstől, és pislogva próbáltam visszatalálni a valósághoz, hogy megkereshessem a meglepően beindító hang forrását... már amíg a tanári katedrára nem siklott a pillantásom.

Dr. Kavanagh összehúzott szemmel, rosszállón csücsörítő szájjal nézte végig a hármas csókbemutatót. Az arc kifejezésének azonnal le kellett volna hútenie a kezdődő kanosságomat, mintha jeges vizet öntöttek volna az ölembe, ehelyett aggasztó módon a gondolat, hogy végignézte, ahogy egy másik csaj nyelvét szívom, csak még jobban beindított.

Nem először gondolkodtam el rajta, hogy mennyi idős is lehet. Az epe és a savanyúság tényleg jól tartósíthatja a testet, mert lehetetlennek tűnt, hogy a nő annyira fiatal legyen, mint amennyinek kinézett. Tuti, hogy rányomultam volna, ha idegenként felbukkan a bárban, ahol dolgozom. Seholy egy ránc, az ajka üde, szinte tapasztalatlanságot sugallón telt, amitől különösen fiatalnak és... rendkívül csókolni valónak látszott.

Ezt a váratlan, zavarbaejtő gondolatot a legszívesebben hipóval és dörsziszivaccsal tüntettem volna el az agyamból. Milyen perverz állapot gondol így a leggyűlöltebb tanárára? Mégis, a szája körül nyoma sem volt azoknak a ráncoknak, amik azonnal elárulnának egy idősebb nőt. A húszas éveit végén kellett járnia, ami viszont lehetetlen.

– Elnézést kérünk! – vigyorogtam rá, és átkaroltam Tiannát és a barátnőjét, hogy kivezesse őket a folyosóra.

Lehet, hogy Kavanagh ugyanolyan volt, mint az összes tanár az életemben, aki azt szajkózta, hogy szart sem érek, de itt, ebben a világban én voltam a király, és nagy szükségem volt a groupie-kra, hogy erre emlékeztessenek. A lányok pedig vihogva húzódtak még közelebb hozzám, örömmel teljesítve a feladatot.

– Jössz velünk ebédelni, Noel? – kérdezte Tianna a nyakamat masszírozva, míg a barátnője a mellkasomra simította a tenyerét. – A szobánkban tartogatunk neked valami különleges ínycsikket.

A barátnője felvihogott a nem túl visszafogott célzáson.

– Szereted a szendvicset, ugye?

Ó, bassza meg! Hármásfogat. Nyilván nagy volt a dolog vonzereje, melyik pasi ne gondolná így? Pár óra ágytorna kötöttségek nélkül két ilyen szépséggel nyilván jót tenne az idegeimnek, csakhogy...

Elhúztam a számat.

– Sajnos nem lehet. Lesz még egy órám, amit nem hagyhatok ki. – Nem engedhetem meg magamnak, hogy elkaszáljanak egy órán, nem-hogy kettőn!

– Biztos vagy benne? – kérdezte a vöröske, ujjait egyre lejjebb csúsztatva. – Nem okoznánk csalódást.

Megfogtam a kezét, hogy ne tudjon tovább kísérteni, a zsebemben meg rezegni kezdett a telefonom. Bocsánatkérő grimasszal megvontam a vállamat.

– Bocs, édes, de... máskor? – *Kérlek!*

Azonnal széles mosoly ült ki az arcára.

– Naná!

– Jól van, már alig várom! – Vigyorogva a fenekére ütöttem, ezzel elbocsátva. Tianna a vöröskébe karolt, és a két csaj elsétált.

Sajnálkozó sóhajtás után még adtam magamnak egy másodpercet, hogy kiélvezzem szűk farmerbe bújtatott feszes hátsójuk látványát, és közben előhalasztam a telefonom. Úgy vettem fel a mobilt, hogy képtelen voltam elszakítani a pillantásomat a nasitól, amit visszautasítottam.

– Mi újság? – Még beszéd közben is a ringó csípőket követte a tekintetem. Talán később még összefuthatok velük, mert komolyan... egy hármásfogat?

– Noel? – A lány a vonal másik végén szipogott egyet. – Colton beteg. Nem eszik, nem kel fel. Nem tudom, mit csináljak.

Azonnal jeges rémület szaladt végig rajtam, és rögtön elfeledkeztem a szexről.

– Mi a baja?

Az egyik fületem befogtam, és hátat fordítottam a nyüzsgő campusnak, arrébb léptem a forgalmas járdától. A tökéletesre nyírt sövény mellett álló fa árnyéka talán nem nyújtott annyi nyugalmat, mint szerettem volna, de most be kellett érnem ennyivel.

– Nem tudom. 40 fokos láza van, és azt mondja, fáj a torka.

Behunytam a szemem, és végighúztam a tenyerem az arcomon. Basz-
szus!

– Hívtad az orvost? Elég folyadékot iszik? Hol van anya?

– Nem tudom. – Caroline-ból újabb zokogás tört ki. – Egész héten
nem volt itthon. Colton könnyögött tegnap, hogy ne kelljen iskolába
mennie, és mivel idén még egyszer sem hiányzott, gondoltam, nem lesz
gond. De mára rosszabbul lett, és...

– Jól van, jól van! – Megszokásból feltartom a kezemet, hogy leál-
lítsam, bár tudom, hogy nem lát engem. – Minden rendben lesz, csak
nyugodj meg! Valószínűleg torokgyulladás van, vagy valami hason-
ló. Próbálj meg adni neki Tylenolt és vizet, hogy lejjebb menjen a lá-
za. Én felhívom az orvost, kiderítem, be tudtok-e menni ma. Egy perc,
és visszahívlak.

Letettem, mielőtt a húgom újabb baromságot zúdíthatott volna rám.
Caroline-nak sokkal több mindenért kell felelősséget vállalnia, amióta
eljöttem otthonról, de értük gürizek az egyetemen, és értük próbálom
bebiztosítani a helyemet az NFL-drafthoz, hogy gondoskodni tudjak
róla meg a két öcsémről.

Mert az biztos, hogy az anyánk nagy ívben leszarta az egészet.

Megkönnyebbülten láttam, hogy tavaly, amikor Colton bárányhim-
lős lett, elmentettem a gyerekorvosa számát, úgyhogy felhívtam a re-
cepciót, és hálásan fogadtam, amikor azt mondták, tudják fogadni ké-
ső délután vizsgálatra.

Amikor visszahívtam a húgomat, már ő is nyugodtabban szólt be-
le a telefonba.

– Köszí, Noel! Bocs, hogy kiborultam. Én csak...

– Hé, nem kell bocsánatot kérdni! Tudom, milyen ez, rémlik? És
ezért vagyok itt. Csak hívj fel majd, hogy mit mondott az orvos! Várj!
Van pénz a vizsgálatra, meg ha esetleg felírnak valami gyógyszert?

Felsóhajtott.

– Igen. Tettem félre... egy kicsit.

Elhúztam a számát. A kelletlen hangjából tudtam, hogy a saját kis
félretett, anya elől dugdosott pénzéből kell majd kivennie. Nekem is
mindig ezt kellett csinálnom.

– Mire tettél félre?

– Semmire – mormolta zavartan.

– Caroline! – A figyelmeztető hangsúlyra újabb sóhajtás volt a válasz.

– Én csak... Nemsokára bál lesz a suliban, és Sander Scotini elhívott rá. Reméltem, hogy tudok venni egy új ruhát...

– Állj, állj, állj! – Megint megráztam a kezem, hogy leállítsam. – Te kerj csak vissza! Milyen Sander? Ismerem a srácot? Miért nem hallottam még róla? A pasid, vagy csak randira hívott a bálra?

– Noel! – Szinte hallottam, ahogy a szemét forgatja, de nem érdekelt. Feldühített, hogy most hallok először valami srácról meg róla. Nem tetszett a gondolat, hogy valami kanos kis pöcs az én naiv, ártatlan húgom körül szimatol.

– És tényleg Scotinit mondtál? Mint *Terrance* Scotini, az abroncskirály? – Megjelentek lelki szemeim előtt a reklámok a tévében, amiket gyerekkoromban láttam. Terrance Scotini szeretett béna palástban és koronában flangálni az üzletében, miközben elregélte a nézőknek, hogy az ő boltjában megoldást találnak bármilyen, autóval kapcsolatos problémájukra.

– Az ő fia – ismerte el Caroline halkan.

Az aggodalomtól felállt a tarkómon a szőr. Tisztában voltam vele, hogy a húgom nemsokára tizennyolc lesz, jogilag már majdnem felnőtt, de akkor is az én kishúgom volt, és mindig is az marad. Nem akartam, hogy valami gazdag pöcsfej fiacskája azt gondolja, hogy mivel Daisy Gamble lánya, úgy osztogatja magát, mint gyerekorvos a cukorkát.

– És ő...

– Nagyon kedves – vágta rá azonnal. – És magamért kedvel, oké? Tudom, mi jár a fejében...

– Mi? Hogy egyetlen szaros kis kölyök sem lesz elég jó az én kishúgomnak?

Erre felnevetett.

– Igen. Valami ilyesmire tippeltem.

– És mi van a szüleivel? – faggattam tovább, mert még mindig nem tetszett az egész ötlet. – Nekik nincs gondjuk veletek? – Csak mert ha eszükbe jutna a tökéletes tiszteletnél kevesebbel közelíteni a húgom felé, kiakadnék. Egyszerűen... kiakadnék.

Rövid hallgatás után Caroline kibökte:

– Szerintem nem tudnak rólunk.

Felnyögtem.

– Car... – Az egész helyzetről messziről ordított, hogy csak katasztrófával végződhet.

– Ne kezd! – fogta könnyögőre. – Kérlek! Egyetlen bál. Kedves srác, vicces, és tudom, hogy jól éreznénk magunkat. Ennyi.

Persze közel sem volt ennyi. Nem ma jöttem le a falvédőről. Pontosan tudtam, hogy ha valami punk, gimis seggfej szembemegy a szüleivel, hogy elvigye a bálba a szegény, lakókocsiban élő lányt, sokkal több van a dologban. Már készen álltam, hogy elkérjem a szobatársam kosiját, és leautózzak tizenegy és fél óráig hazáig, csak hogy alaposan ellássam egy bizonyos gazdag kis Scotini baját, de nem akartam, hogy a húgom boldogtalan legyen. Azt akartam, hogy annyi öröme legyen a leharcolt, reménytelen kis életében, amennyi csak lehetséges. Ha megtiltom neki, hogy elmenjen a bálba, azzal nem csalog mosolyt az arcára. Amellett valószínűleg akkor is elmenne, és mivel hétszáz mérföldre voltam tőle, valószínűleg nem sok esélyem lett volna megállítani.

Lüktető halántékomat masszírozva próbáltam megnyugtatni magamat. Jobb ötletnek tűnt barátot játszani, mint seggfej bátyót. Így legalább tudhattam, hogy engem keres meg, ha bajba kerül.

– Jól van, rendben. De szólj, ha bármi történik, oké? – Basszus, mekkora egy puhapöcs vagyok!

– Persze! – A hangjából tudtam, hogy mosolyog, amitől máris enyhült kicsit a szorítás a mellkasomban.

Bólintottam, és visszafordultam a campus felé. Még nem álltam készen rá, hogy szembenézzek az akadályokkal a saját életemben, de ettől még elszántam magam arra, hogy megteszem.

– Majd mondd meg, mennyit kellett ma költened! Megígérem, hogy megadom még a bál előtt, rendben?

– Rendben. Köszönöm. Te vagy a legjobb báty, Noel!

Nevetve tettem le a mobilt, bár a mellkasomban még nem múlt el az a szúró érzés. Mindig hiányozni kezdett az otthonom, amikor az egyik tesómmal beszéltem.

Oké, nem konkrétan a pottyantós vécés, keskeny kis lakókocsi hiányzott, amiben éjszaka aludtam, azon aggódva, milyen bajt hoz haza

anyánk, már ha egyáltalán hazajön, de az biztos, hogy rohadtul hiányzott a három kiskorú kölyök, akiket otthon hagytam. Lehervadt a mosoly az arcomról.

Elnyomtam magamban a kínzó büntudatot, azt a nem először felbukkanó érzést, hogy cserben hagytam őket, aztán leesett, hogy még Brandtről is elfelejtettem érdeklődni. Caroline korábbi „most mit csináljak”-hívásában azon akadt ki, hogy pár gengszter arc elkezdett a tizenhárom éves öcsémkel lógni. Már csak az hiányzott nekünk, hogy a középső öcsém drogügyekbe vagy valami bandás szarországba keveredjen. Esetleg mindkettőbe. Te jó ég, milyen jellemző lenne!

– Hé, Gamble, várj!

A kiáltásra összerendeztem. Azon töprengtem, vajon most milyen katasztrófa fog rám szakadni. A szíváskarmám általában hármásával érkezett, és mivel kellett még valami, hogy kiegyenlítse a mérleget, felkészültem az utolsó csapásra a kettes esszém és a problémás testvérek mellett.

Amikor megfordultam, csak Quinn Hamiltonnal találtam szembe magamat. Az újonc tight endünk futva próbált utolérni, én pedig rögtön megnyugodtam.

– Szia, haver! Mi a helyzet?

– Csak tudni akartam, hogy az esti vagy a holnap reggeli edzésre mész-e.

Szezonon kívül a focicsapatnak kötelező súlyzós edzéseken kellett részt venni. Mivel amikor csak tudtam, dolgoztam este, általában az órák előtti, hajnali edzésre jártam. Így melós esteiken csak három-négy órát tudtam aludni, de az alvást amúgy is túlértékelik, nekem pedig szükségem volt a sportolói ösztöndíjra. Három nagyon különleges ember számított rám.

– Hajnali pacsirta típus vagyok, nem tudtad? – A hazugságot játékos oldalba lökéssel párosítottam. Sosem voltam korán kelő típus. Gyűlöltem a reggeleket. Ha megtehettem volna, mindennap délig alszom.

– Király. Én is ezt tervezem. – Quinn megvakarta a tarkóját, aztán elkapta rólam a tekintetét, amiből rögtön tudtam, hogy valami fontosabbat is kérdezni akar. – Azt reméltem, hogy talán... már ha belefér neked... szóval... hogy mutathatnál pár dobótechnikát.

Felvontam a szemöldökömet. Basszus! Mégis ez lenne a hármas számú rossz karma?

– Miért? Le akarod nyúlni a helyemet?

Bár meglepett a kis pánik és félelem, amit a gondolat keltett bennem, vigyorogva átkaroltam Quinn vállát, hogy lássa, csak poénkodom, bár őszintén szólva nem hiányzott a konkurencia. Már így is volt egy második és egy harmadik számú irányító, aki a helyemre ácsingózott. A nagyobb gond az volt, hogy Hamilton még kurvára tehetséges is volt, el tudtam képzelni róla, hogy jobban teljesítene irányítóként, mint a mostani posztján. Valahogy nem igazán illett be tighr endnek.

De amíg nálam nem jobb, addig tudom kezelni a helyzetet.

Quinn elvörösödött, és leszegte a fejét.

– A gimiben irányító voltam – ismerte be.

– Hé, semmi gáz! – Biztatón megszorítottam a vállát. – Azt kell tened, ami neked a legjobb. Amúgy meg ki tudja? Dr. Kavanagh amúgy is azon ügyködik, hogy elveszítsem az egyetemi helyemet. Akkor tuti szükségünk lesz egy új irányítóra.

Az újonc csak pislogott, míg le nem esett neki, hogy csak viccelek... hát, legalábbis félig. Aztán elvigyorodott:

– Neked is van órád Kavanagh-val? Haver, kemény nő!

– Ja – értettem egyet lelkesen. – Igazi vérengző fapina.

Nem mintha igazából fapinának tartottam volna. Csak kemény volt, nem tűrt ellentmondást a tanteremben, amiért bizonyos szempontból még tiszteltem is. Mégis könnyebb volt őt hibáztatni a szar jegyeimért, mint beismerni, hogy egyszerűen nem vagyok elég okos. Ja. Hívjuk csak fapinának!

A közelben valakiből döbbsent, remegős köhögés szakadt ki.

Baszki! Érdekes módon tudtam, hogy nem kell hármát találgatnom, hogy megtippeljem, ki hallott meg engem. Isten hozott, hármas számú karmacsapás! Bár már előre féltem, mi fog fogadni, azért körbenéztem, és a pillantásom rögtön a mögöttünk elhaladó Kavanagh-ra esett.

Szinte láttam magam előtt, hogyan fonnyad a kettesem egyessé, ahogy a tekintetem találkozott az ő zöld szemével.

A rohadt életbe! Bármi is lesz, nem hagyom, hogy lássa rajtam, milyen szarul érzem magamat, amiért hallotta, amit róla mondtam.

MÁSODIK FEJEZET

„Úgy nézett a jókötésű fiatalemberekre,
mintha kiszagolta volna az ostobaságukat.”

– Flannery O’Connor: *Good Country People* –

Aspen

NEM MONDHATOM, HOGY MEGLEPETT, hogy Noel Gamble fapinának nevezett. Az megdöbbenett volna, ha megpróbál a védelmébe venni.

Nem, igazából csodálatos tanár, olyan sokat tanultam tőle! Úgy érzem, az ő hatásának köszönhetően fejlődtem emberileg is.

Ja, soha napján, kiskedden.

És mégis... A sértése, ha nem is volt váratlan, mégis fájt. Nem akartam kiadni azt a hangot, egyszerűen kiszakadt a mellkasomból, és végül fájdalmas horkantásként elhagyta a torkomat.

Amikor Gamble és ifjú védenca megfordult, úgy éreztem magam, mint akit rajtakaptak valamin, bár nem tettem semmi rosszat. A végtagjaimat kínos melegség öntötte el. Inkább estem volna össze holtan, mint hogy a fiú meglássa rajtam, hogy megbántott, szóval amennyire tőlem telt, megreguláztam az arcvonásaimat, és felvontam a szemöldökömet.

– Hadd találjam ki! – mormoltam hűvösen, vagy legalábbis reméltem, hogy jeges, rideg hangon, mintha egyáltalán nem érdekelt volna a véleménye, mert a legkevésbé sem szerettem volna, ha azt gondolja,

hogy... érdekel engem. – Kicsit bántja a jegy, amit a dolgozatára kapott ma.

Púderkék, szinte már búzavirágszínű szemének pillantása jéghidegre váltott, ahogy rám hunyorgott.

– Mintha olvasna a gondolataimban, dr. Kavanagh!

Egyáltalán nem tűnt bűnbánónak, amiért rajtakaptam, hogy engem szid. Feszengésnek nyoma sem volt a hangjában. Még csak meg se próbált úgy tenni, mintha egy fikarcnyi lelkiismeret-furdalást érezne. Egyszerűen dühösnek látszott. Emiatt még az is felmerült bennem, hogy talán eleve tudta, hogy jövök mögötte, és azt akarta, hogy meghalljam a sértést.

A mellette álló focista, aki bevezetés az irodalomba órára járt hozzám, gyorsan tett egy lépést jobbra, hogy elhatárolja magát az imádozt irányítójától. Okos fiú.

Látszólag kegyes mosollyal biccentettem a nemezisemnek:

– Nos, talán amikor maga is megkapja a doktori címét, sikerül elszakítania a telepátia tudományát, kedves nagymenő irányító úr!

Kék szeméből csak úgy sütött a gyűlölet, és az állkapcsa megfeszült, annyira összeszorította a fogát. Mindketten tudtuk, hogy az egyetemi pályafutása sosem jut el ilyen magasra, csakis a foci miatt volt itt. Ami azt illeti, mérget mertem volna venni rá, hogy ha utánanézek, kiderül, hogy a főszakja valami olyasmi, mint a kosárfonás... Az viszont tény, hogy Gamble nagy harcos volt, és nem volt hajlandó kiterítve fogadni a szóbeli csapásaimat.

– Ha a doktori címmel az jár, hogy szemét picra leszek, aki minden ok nélkül megbuktatja a vétlen diákokat, akkor inkább kihagyom, köszi.

Felszegett állal viszonoztam gyilkos pillantását.

– Ahogy az órán is mondtam, ha kérdése van a jegyével kapcsolatban, bármikor megbeszélhetjük. Mindennap három és négy között az irodámban vagyok, és szívesen beszélgetek bármelyik komoly gondolkodású tanítványommal.

A tekintetében költöző undorból pontosan tudtam, hogy soha nem fog az irodám közelébe jönni. Hála az égnek! Ha kettesben kellene lennem vele az én aprócska irodámban, tuti bepánikolnék, a szó szoros

értelmében. Légzési nehézségek, papírzacskóba zihálás, meg minden, ami egy pánikrohammal jár. Túlzottan emlékeztetett Zachre.

Ami még rosszabb, pontosan úgy is hatott rám, ahogy Zach az elején. Gyűlöltem, hogy a gyönyörű szemére a testem teljesen helytelen forrósággal válaszolt, ahogy azt is gyűlöltem, hogy az ajka ívét látva meg akartam érinteni a saját számat, és eltűnődtem, milyen lenne, ha egymáshoz tapadnánk. De a legjobban azt gyűlöltem, hogy a mai napig nem sikerült túltennem magam a gimis megszállottságon a vezérbika sportoló iránt.

Ez valami belső, ösztönös, természetes kiválasztódási dolog lehet, amit nem tudtam irányítani. A legrátermettebb túlélése miatt a farka legerősebb, legegészségesebb, legvonzóbb hímjére vágytam, mert ő lett volna a legjobb választás a faj fennmaradása szempontjából. Azok után, hogy végignéztem, ahogy a két csaj rávetette magát az órák után, biztosra vettem, hogy igazán izgalmas reprodukciós aktusokra lenne alkalmas.

– Talán benézek – mormolta.

És te jó ég, még a hangja is hatással volt rám. Valami összerándult aztán bizseregni kezdett tőle a hasam alsó részében. Mintha egy ajtócsengő rezdült volna meg némán. Csing-csing, van itthon valaki? Nem akarsz kijönni játszani?

A fenébe is, miért akar bármilyen módon is játékba szállni a testem ezzel a seggfejjel? Nem tanultam semmit az első katasztrófális végzős élményemből a sulis sztárfocistájával? Noel pontosan olyan fickó volt, akitől minél távolabb kellett volna tartanom magamat.

Egyébként is, miért kezdtem vonzódni egy diákhoz? Egy *diákhoz!*

Az sem számított, hogy szinte egyidősek voltunk, akkor is egyetemista. A vonzalmam minden szempontból etikátlan és helytelen volt. Én pedig mindig etikus voltam. Feddhetetlen. Basszus, már az anyaméhből úgy érkeztem meg, mint a nyugalom, a racionalitás és a rend megtestesítője. Minden szabályt és előírást betartottam az utolsó betűig. Senki, tényleg senki nem tudta kimozdítani a világot a sarkaiból a francos focistákon kívül.

És pont ezért akasztott ki annyira, amikor ezektől a pasiktól rumbába kezdtek a belső szerveim.

– Nos, akkor később várom az irodámban! – vágta rá, aztán azzal a lendülettel el is indultam a járdán, hogy minél messzebb kerüljek tőle. Így rossz irányba mentem, de már az sem érdekelt. El kellett tűnnöm a közeléből.

Gamble gúnyos horkantása a fülemben visszhangzott, ebből tudtam, hogy pontosan vágta, hogy inamba szállt a bátorságom. Az arrogáns személtáda azt gondolta, ő az isten, csak mert sportoló volt, nagy becsben tartott focisztár. Oké, tény, hogy így is kezelte mindenki az egyetemen a diákoktól kezdve a tanárokon át az egyetem elnökéig. Szerintük Noel Gamble nem tehetett semmi rosszat. De én azt láttam, hogy ha az élete múlna rajta, akkor se tudna megírni egy tisztességes irodalomesszét.

Én viszont nem akartam többet rágondolni. Kizártam az agyamból minden kék szemű kretént, és tovább masíroztam előre. A szüleim mellett már gyerekkoromban elsajátítottam a nemkívánatos gondolatok elnyomásának képességét. Most különösen hálás voltam ezért a tehetségért.

A könyvre gondoltam, amit ma reggel kezdtem el olvasni, és arra koncentráltam, hogy merre megyek. A közösségi épület felé tartottam, de még egy órám volt a következő kurzusig, úgyhogy ahelyett, hogy elmentem volna a kocsimhoz a dzsekimért (a terebben fáztam, mintha egyenesen a légkondi alatt álltam volna), inkább bementem az épületbe, és vettem egy szendvicset meg egy cappuccinót a menzán.

Szokatlanul napsütéses délelőtt volt, úgyhogy az egyik padon ettem, napoztam egy tölgyfa alatt, amelynek ágai végén a tavaszi levegő előcsalogatott már jó pár zöld rügycet. Tetszett, ahogy a napsugarak utat találtak az ágak között, aranyos foltokat festve a fűbe körülöttem.

Az árnyék és a fény kényelmes ernyője alatt elővettem a Kindle-ömet, hogy folytassam a regényt, amit elkezdtem, mielőtt munkába indultam volna ma reggel. Reménytelen romantikusként éppen faltam mindent, amit Jennifer L. Armentrout írt.

Két fejezettel és fél sonkás-sajtós szendviccsel később, éppen, amikor eldöntöttem, hogy Alexnek most már hamarosan össze kell jönnie Aidennel, rezegni kezdett a telefonom az aktatáskámban, amit éppen

asztalnak használtam. Beletelt pár másodpercebe, míg sikerült eltüntetnem róla a kaját, a morzsákat és az e-olvasómat, aztán felnyitottam a táskát, és megnéztem, ki hív. Amikor megláttam a kijelzőn a szüleim nevét, görcsbe rándult a gyomrom.

Mielőtt felvettem volna, sóhajtottam egyet, és megköszörültem a torkomat. *Meg tudom csinálni. Meg tudom csinálni. Meg tudom csinálni.*

– Halló?

– Szervusz, Aspen! – Anyám hideg, üzleties hangját hallva szokás szerint hevesebben kezdett verni a szívem, egyszerre lüktetett benne remény és a félelem. – Amint tudod, apádnak ma reggel volt az utolsó kezelése.

Lenyeltem a hirtelen szárazzá vált falat kenyeret, és bólintottam.

– Igen. Én... akartam is telefonálni az utolsó órák után. Hogy ment?

Az elmúlt két évben apámnak három lábujját kellett amputálni. Anyányit romlott a cukorbetegsége, hogy most ért a végére egy hathetes oxigénterápiának, amelynek során napi kétszer kellett egy hiperbár kamrában ülnie, hogy meggyógyuljon a ronda vágás a vádliján. Ha a felfekvés nem jött helyre a ma reggeli kezelésig, az orvos a lábát is amputálni akarta térdtől lefelé.

Visszafojtott lélegzettel vártam a prognózist és anyám válaszát.

– Még két hétig folytatni akarják a terápiát.

Kifújtam a bent tartott levegőt.

– Hát az... jó hír. – *Nem?* Legalább még nem kapták elő a csontfűrész, hogy végtagokat vagdossanak le.

– Igazán? – Az anyám hangsúlyából gyanítottam, hogy éppen rosszallóan összevonta a szemöldökét, ahogy szokta.

Basszus! Talán mégsem olyan jó hír.

– Mégis mennyiben jó ez, Aspen? Édesapád egészsége még mindig veszélyben van, és te ennek... örülsz?

Elvörösödtem. Hiába voltam huszonhárom éves, hiába éltem nyolcszáz mérföldre tőlük és tanítottam egy menő egyetemen, anyámnak még mindig hatalmában állt dadogó idiótává változtatnia egyetlen kérdéssel.

– Én... – Vakon tapogatózva letöröltem az arcomról a morzsákat. A tenyerem izzadni kezdett, szóval azt is megtöröltem. – Csak úgy értettem...

– Ne próbálj szellemeskedni! A humor ebben az esetben illetlen és tiszteletlen. Nincs ebben semmi mulatságos.

– Én nem úgy értettem... – Beharaptam az ajkamat, és leszegtem a fejem. Azt kívántam, bár ki lenne engedve a hajam, hogy elrejtse a szemembe toluló könnyeket. Istenem, miért hagytak cserben a védelmemre szóló szavak, amikor dr. Mallory támadott?

– Persze, igazad van – mormoltam végül. – Bocsánatot kérek.

Bosszúsan szippantott egyet, amit nem igazán értelmezhettem megbocsátásnak.

– Tudtam, hogy ha azt a *mit sem érő* irodalmat tanulod, te is vulgáris félkegyelművé válsz előbb-utóbb. Hallgatnod kellett volna ránk, amikor megpróbáltunk az elméleti fizika felé terelni. Az értelmes és hasznos tudományterület.

Az irodalom szak volt az egyetlen nagy lázadásom, amit még egyik szülőm sem bocsátott meg nekem. Egy kis időre megfordult a fejemben, hogy mégis a természettudományokat választom, csak hogy a kedvükre tegyek, de képtelen voltam elárulni az írott szó iránti szenvedélyemet. És az egyetlen dologgal, amiben nem voltam hajlandó engedni, kivívtam örök életre szóló rosszallásukat.

Ha rajtam múlt volna, nekem elég lett volna a BA diploma irodalomból. Örömmel osztottam volna meg a történetek iránti szeretetemet elsősökkel. Mégis végigcsináltam a doktorit, csak hogy kiengeszteljem Richardot és Malloryt.

Nem mintha sokat számított volna. Egyikük sem volt büszke az eredményeimre. Sosem kaptam tőlük elismerést. Mindig valami többet, valami jobbat vártak tőlem.

Az állandó helytelenítés egyre jobban fárasztott. Azt kívántam, bár egyszer lehetnék csak pont elég jó a szemükben.

Úgy tűnt, hogy ez nem a mai napon fog megtörténni.

– Az ember azt gondolná, hogy a te végzettségeddel képes vagy legalább arra, hogy a szádon helyénvaló és tiszteletteljesebb szavakat ejts ki.

– Mint mondtam, sajnálom, én...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A bocsánatkérés a tökéletlenek kenyere, Aspen! Ne világíts rá a hibáidra! – Undorodó kis sóhajt hallatott. – Amikor szükségesnek ítélem, majd tájékoztatlak apád egészségi állapotáról.

Azzal letette, mielőtt akár egy szót is válaszolhattam volna.

– Basszus! – morogtam az orrom alatt. Ki tudja, mikor ereszkedik legközelebb ahhoz, hogy felhívjon? Tudtam, hogy nem hallgatna meg, ha megpróbálnék előrukkolni egy megfelelően fogalmazott bocsánatkéréssel, ami nem olyan, mint egy „hibákkal teli, együgyű” lány mentetőzése.

Csak remélhettem, hogy elég kegyes lesz ahhoz, hogy értesítsen az apámmal kapcsolatos hírekről.

Ismét felemeltem a szalvétát, de a szám helyett most a szemem sarkához érintettem oda. Tizenöt perc múlva órám volt, és nem akartam könnyes, feldagadt szemmel vagy folyó orral érkezni rá. Ha valamit tanultam a szüleimtől, az az, hogy létfontosságú megőrizni legalább a méltóság látszatát.

Basszus, azért úgy szerettem volna megérteni, miért hagytam még mindig, hogy szíven üssenek anyám szavai! Mostanra már igazán számíthatnék tőle a hideg, személytelen és lekezelő bánásmódra. És mégis, még mindig vágytam a szeretet egy apró szikrájára a szüleimtől. A tetteim kilencven százaléka arról szólt, hogy elnyerjem a megbecsülésüket. És képtelen voltam feladni a próbálkozást. Mert lássuk be, ha egy lány még a saját családja szeretetét sem tudja elnyerni, akkor kiét tudná?

Eltettem a mobilt és az e-olvasót, becsuktam az aktatáskámat, és le-söpörtem a morzsákat az ölemből. Az ebédem maradékát kidobtam, mint akinek semmi gondja a világon, és visszatértem az irodalomtan-székre, hogy megtartsam a nap utolsó két óráját.

A délután lassan vánszorgott, és többször is az ajkamba kellett harapnom, hogy ne gondoljak az anyámmal folytatott beszélgetésre. Bár legalább ez elvonta a figyelmemet egy bizonyos kék szemű kreténről, akit utálni akartam.

Persze sejthettem volna, hogy megtalálja a módját, hogy megint betolakodjon a napomba. Végül is a kék szemű kretének erről híresek.

Három óra tízre visszaértem az irodám szentélyébe. Az ajtóban állva beszívtam a polcokon pihenő régi könyvek illatát, ami azonnal segített